

ficerede Folk, af hvilke den ene var paa Stedet, den anden paa Sjælland, og saa valgte den højtærede Minister Manden fra Sjælland, medens Befolkningen uden Undertagelse stod bag den anden. Der er ingen Tvivl om, at begge var vel kvalificerede, fra den Side kan man ikke rette nogen Bebrejdelse, men jeg tror dog, at den højtærede Minister har begaaet en Fejl i dette Tilfælde.

Der er et andet Spørgsmaal vedrørende Administrationen, som man peger paa, og som er af den Slags Ting, der irriterer Befolkningen. Det ærede Medlem Hr. Schmidt benyttede det paa sin Vis, idet han sagde, at Dommerfuldmægtigene maatte bort. Han knyttede det til et Førslag om Overformynderiet. Det ærede Medlem vidste meget godt, at der trykkede han paa en Knap, der vilde give Genlyd. Han talte om disse Dommerfuldmægtige, som er dem en Pest dernede. Jeg har i den Anledning en Bemærkning til den højtærede Justitsminister. Der er i Øjeblikket en hel Masse Panteforretninger dernede, og man har forebragt mig et Tilfælde, hvor Dommerfuldmægtigen økonomiserer saadan med Panteforretningerne, at han ikke faar mere end een at udføre om Dagen. Befolkningen har anmodet mig om at bringe det frem her, da man mener, at der derved opstaar uforholdsmæssig store Omkostninger. I adskillige Tilfælde behøvede man ikke at økonomisere saa meget, der kunde godt tages en tre—fire Forretninger om Dagen, da Manden altid beforder sig i Bil. Jeg henleder den højtærede Ministers Opmærksomhed herpaa, det er en af de Ting, af hvilke Utilfredsheden suger Næring. Det har vakt Røre hos et meget større Publikum end det, der egentlig rammes deraf.

Saa vender jeg mig til det, som jeg tror er et af de største Fejlgreb, der er begaaet dernede, nemlig det Grundlag, paa hvilket Sagsanlægget er blevet anlagt mod Føreren for denne Bevægelse. Den højtærede Regering har i Sommerens Løb, hvis den ønskede det, haft hundrede Lejligheder til at gribe ind og anlægge Sag, hvor offentlige Interesser stod paa Spil. Sagsanlægget i sig selv vedrører mig ikke, men jeg vil gerne pege paa, at man valgte at anlægge Sagen, hvor personlige Interesser var paa Spil, i Stedet for at anlægge den, hvor offentlige Interesser stod paa Spil. Maa jeg blot pege paa et enkelt Omraade, hvor jeg mener, man ikke blot kunde, men burde have anlagt Sag paa et tidligere Tidspunkt. Der har i Sommerens Løb i Bevægelsens

Organ været rettet voldsomme Angreb paa Domæneforvaltningen, hvor man har beskyldt Domæneforvalteren for de argeste Ting, for Embedsmisbrug o. s. v. Jeg staaer her med et Nummer af Bladet „Bondens Selvstyre“, hvor en Indsender kritiserer Foranstaltninger, som Domæneforvalteren har foretaget. I et senere Nummer findes der en Erklæring fra denne, hvori han anmoder denne Mand, idet han appellerer til hans Ære, om at lade det komme til Offentlighedens Kundskab, at han ikke har noget med denne Sag at gøre, hvorfor han beder Indsenderen om at tage sit Angreb tilbage; men den paagældende Mand skriver i samme Nummer i en Efterskrift, at han agter intet at tage tilbage, han staaer ved sit.

Nu er det ikke min Hensigt at divertere ærede Medlemmer med alt, hvad der er skrevet fra Bladets Side om Domæneforvaltningen, men det forekommer mig, at den højtærede Landbrugsminister ikke kan være tjent med, at en Administrationsgren paa denne Maade lægges for Had i Befolkningen. Jeg forstaaer meget vel, at Domæneforvaltningen kan føle sig hævet over saadanne Angreb. Jeg har selv haft Lejlighed til at følge adskillige af de Sager, der har været fremme i dette Blad, hvor jeg har haft Materiale i Hænde, og der har jeg haft Lejlighed til at konstatere, at det har været det rene Opspind. Hvorledes det forholder sig i denne Sag, kan jeg naturligvis ikke sige, men det forekommer mig, at naar Domæneforvalteren indrykker en Erklæring om, at han overhovedet ikke har med Sagen at gøre, kan han ikke være tjent med ikke at blive rensset i en saadan Sag. Jeg mener, at ingen Embedsmand kan være forpligtet til for et Angreb i Pressen selv at anlægge Sag, derimod mener jeg, at den højtærede Landbrugsminister i et Tilfælde som dette maa værgе sin Administration, for det gaar ikke an, naar man ved Sagsanlæg har ophøjet Bladet til at skulle tages alvorligt, at man saa lader en Del af de Angreb ligge og siger som saa: Dem rører vi ikke ved, for saa er der ikke saa faa, der vil sige: Ja, men saa er det vel, fordi man ikke tør røre ved dem. Derfor anmoder jeg den højtærede Landbrugsminister om at drage Omsorg for, at denne Sag bliver undersøgt.

Jeg vender mig nu til en Begivenhed, der har været stærkt fremme i Politikken i den senere Tid, og som ogsaa hører sammen med det Spørgsmaal, der er til Debat i Øjeblikket. Det er Mødet i Bov. Jeg har den Fordel fremfor alle andre Medlemmer